

Arrest

nr. 227 680 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2019 met referentienummer 84089.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 maart 2018 het Rijk binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 maart 2018 om internationale bescherming. Op 20 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 mei 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lajigar (district Hesarak, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine en bent zes jaar naar school gegaan.

Uw broer S. (...) werd op een dag door de Taliban beledigd en vervoegde vervolgens de lokale politie (arbaki). De Taliban kwamen dit te weten en zijn naar jullie huis gekomen. Ze zeiden dat uw broer moest stoppen met zijn activiteiten voor de ALP. Uw vader ging naar uw broer, bracht deze boodschap over maar deze weigerde daarop in te gaan. Vervolgens zijn de Taliban nog een tweede keer gekomen, waarbij zij herhaalden dat uw broer niet langer voor de ALP mocht werken. Zij dreigden ermee jullie huis in brand steken en u en uw jongere broer mee te nemen. U zegt dat de Taliban u voor hun strijd wilden rekruteren. Uw vader ging dit zeggen tegen S. (...), maar die weigerde gehoor te geven aan die eis. Korte tijd daarna werd uw vader vermoord door de Taliban. Uw grootvader nam de zorg voor jullie op zich. De Taliban zijn naar uw grootvader gekomen en herhaalden hun eis. Uw broer wou echter van geen ophouden weten en zei dat uw grootvader u en uw jongere broer dan maar in veiligheid moest brengen. Uw grootvader heeft dan een smokkelaar gezocht.

In de derde maand van 1396 (mei/juni 2017) heeft u samen met uw jongere broer Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. U verloor uw broer in Iran uit het oog en reisde alleen verder. Op 28 maart 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) en een vaccinatiekaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12,

23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 23 april 2018, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u bij aankomst 16,5 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoeft, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder bent u zeer onduidelijk als het CGVS informeert naar het verzoek om internationale bescherming dat u in Frankrijk indiende. U zegt eerst dat u daar geen asiel vroeg, vervolgens geeft u toch aan dat u een negatieve beslissing ontving, maar beweert u niet te weten waarom uw verzoek door de Franse autoriteiten geweigerd werd (CGVS, p.4). Dit is weinig aannemelijk, doet vermoeden dat u liever geen zicht geeft op de motieven van de Franse asielinstanties om uw verzoek te weigeren en ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Er werd voorts ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in Hesarak woonde.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer gebrekkige geografische kennis van de regio waar u volgens uw verklaringen altijd zou hebben gewoond. Zo stelt u dat de districten Azra, Surobi en Sherzad naast Hesarak gelegen zijn. Dat Surobi een district is dat tot de provincie Kabul behoort, weet u echter niet (CGVS, p.14). U weet dat Azra tot de provincie Logar behoort maar kent vreemd genoeg geen enkel ander district van Logar (CGVS, p.14). De naam Pul-i Alam, nochtans de hoofdstad van Logar, hoort u schijnbaar voor het eerst (CGVS, p.14). De tot de provincie Laghman behorende districten Qarghayi, op zeer nabije afstand van Hesarak, en Alingar, wat verder maar nog steeds aan Nangarhar grenzend, zijn u ook niet bekend (CGVS, p.14). Mehterlam, de hoofdstad van de provincie Laghman, kent u al evenmin (CGVS, p.14) en hetzelfde geldt voor Asadabad, de hoofdstad van de eveneens aan Nangarhar grenzende provincie Kunar (CGVS, p.14). Het district Alikhel (of Jaji), dat tot de provincie Paktya behoort, zegt u ook niets (CGVS, p.19), hoewel het op zeer nabije afstand van Hesarak gelegen is. De provincie Paktya kan u overigens geenszins situeren (CGVS, p.23), wat merkwaardig is daar Paktya in een recent verleden, toen het district Azra nog tot Paktya behoorde, aan uw beweerde district Hesarak grensde. Ook op de vraag of u nog andere provincies in de oostelijke regio van Afghanistan kent, antwoordt u dat u die niet kent (CGVS, p.15). Dit alles is zeer merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw beweerde herkomst uit Hesarak. Gevraagd via welke districten de mensen van Hesarak naar Jalalabad reizen, de economische motor van de provincie, zegt u dit niet te weten. U kan enkel herhalen dat Sherzad daar ligt (CGVS, p.15), terwijl de info aangeeft dat wie naar Jalalabad gaat, ook de districten Khogyani en Surkhrod passeert. Sultan Pur, het districtscentrum van Surkhrod, kent u overigens niet (CGVS, p.15). Zelfs als het CGVS u de vraag stelt of u andere districten van uw eigen provincie Nangarhar kent, zegt u behalve Sherzad en Shinwar geen districten bij naam te kennen (CGVS, p.15, 16) en verklaart u dat u op school wel leerde dat Nangarhar tweeëntwintig districten telt (CGVS, p.15). Dat u dergelijke informatie heeft maar anderzijds geen namen van districten van uw provincie kan noemen, is zeer merkwaardig. Voorts zegt u niet te weten of de grens met Pakistan al dan niet veraf gelegen is (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat een inwoner van de grensregio daar geen informatie zou over hebben, en ook nog nooit zou hebben gehoord van bijvoorbeeld Kurram Agency (CGVS, p.18), de naam van de regio aan de andere kant van de landsgrens.

Voorts blijkt u enige kennis te hebben van enkele incidenten die in Lajigar gebeurden, maar blijkt anderzijds al snel dat uw kennis veeleer oppervlakkig is en dat het er eerder op lijkt dat u die niet uit eerste hand heeft. Zo verklaart u dat de Amerikanen Lajigar zeven jaar geleden binnenvielen en daarbij een jongen uit het dorp, B. (...) genaamd, doodden. Gevraagd naar het beroep van diens vader, zegt u dat het waarschijnlijk een landbouwer betreft (CGVS, p.19). Uit de info blijkt echter dat de vader van B. (...) militair was bij het Afghaanse leger en eveneens gedood werd bij deze Amerikaanse raid. Waarom de Amerikanen naar Lajigar kwamen, kan u overigens niet verduidelijken (CGVS, p.17). Verder toont de informatie aan dat de inwoners van het district na dit incident de straat opgingen en dat het daarbij tot een confrontatie kwam met de Afghaanse ordediensten. Het is opmerkelijk dat het u niet bekend is dat daarbij opnieuw één dode viel (en een viertal gewonden). U zegt enkel weet te hebben van twee personen die gewond geraakten (CGVS, p.16). U haalt nog een tweede incident aan en stelt dat Qari Yunus, eveneens een inwoner van Lajigar, op brutale manier werd gearresteerd door de Amerikanen. Echter kan u opnieuw in het geheel niet verduidelijken waarom zij deze persoon zouden hebben gevisieerd (CGVS, p.17). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u over dergelijke zaken toch een begin aan informatie zou hebben indien u daadwerkelijk steeds in dit dorp zou hebben gewoond.

Ook andere verklaringen ondermijnen het geloof in uw beweerde herkomst. Als het CGVS u de vraag stelt of meisjes naar school kunnen gaan in uw district zegt u dat dit niet mogelijk is, dat de Taliban dit verbieden (CGVS, p.22). Nochtans stelt vrij recente info (april 2016) dat de bevolking van Hesarak een meer liberale visie heeft op onderwijs voor meisjes, dat er altijd meisjesscholen geweest zijn en dat dit nog altijd het geval is. De Taliban zouden in Hesarak zelfs hebben ingestemd met de aanstelling van vrouwelijke leerkrachten. Dat u geen weet heeft van het feit dat Hesarak ook onderwijskansen voor meisjes biedt, is opmerkelijk.

Voorts gevraagd of u zich een aardbeving kan herinneren, zegt u in eerste instantie dat zoiets daar niet gebeurt, hoewel u in tweede instantie zegt dat het dan "alleszins geen twee seconden" kan hebben geduurd. Dit is opnieuw in strijd met de bij het administratief dossier gevoegde informatie, waaruit bijvoorbeeld blijkt dat Hesarak en het aangrenzende Sherzad op 16 april 2009 door twee vrij krachtige aardbevingen werden getroffen, waarbij toch 22 mensen het leven lieten en de huizen van 650 families werden vernield. Hoewel dit al enige tijd geleden is, mag toch worden verwacht dat u zich dergelijke natuurramp herinnert. Ook de zware aardbeving van november 2015, die veel schade aanrichtte in onder meer Nangarhar, is u klaarblijkelijk onbekend.

Eveneens opmerkelijk is dat u, die zich toch vooral zou hebben bezig gehouden met landbouw en het voederen van het vee, geen weet heeft van de overstromingen die Sarando, Nawar maar ook uw dorp Lajigar in september 2011 zwaar troffen. De informatie toont aan dat daarbij 435 huizen, grote oppervlakten landbouwgrond en 35 kilometer waterkanalen werden vernield, alsook 200 dieren omkwamen. Dat dit geen belletje doet rinkelen, ook niet als u met deze informatie wordt geconfronteerd (CGVS, p.23, 24), lijkt te bevestigen dat u daar niet heeft gewoond.

Voorts blijkt u niet op de hoogte van de (historische) migratiebewegingen tussen uw regio en Pakistan. Zo is het u niet bekend dat veel inwoners van de provincie Nangarhar om economische redenen naar Pakistan trekken en daar werken (CGVS, p.18). Ook als u geconfronteerd wordt met informatie waaruit blijkt dat uw regio ooit een ware exodus kende en op een gegeven moment bijna de helft van de bevolking van Hesarak (160.00 personen op een totaal van 360.00 personen) in Pakistan woonde, zegt u dat zulks u niet bekend is (CGVS, p.18). Het CGVS voegde aan het dossier ook informatie toe die dateert van 1998, en die aangeeft dat op dat moment in het subdorp Ghondai Qalay, waarvan u afkomstig zou zijn, 55 personen woonden, terwijl 75 dorpingen waren verhuisd (70 van hen naar Pakistan, 5 van hen verbleven elders in Afghanistan als IDP). Dit valt niet te rijmen met uw verklaring als zou u zich niet bewust zijn van het feit dat mensen van uw regio ooit naar het buitenland verhuisden (CGVS, p.18). Hoewel dit uiteraard betrekking heeft op het verleden, kan aangenomen worden dat tijdens gesprekken met dorpingen dergelijke zaken toch eens ter sprake zouden zijn gekomen. Verder verklaart u ook geenszins op de hoogte te zijn van het fenomeen van de terugkeerders uit Pakistan (CGVS, p.18), terwijl de informatie toch aangeeft dat miljoenen Afghaanse vluchtelingen zich de voorbije jaren in Afghanistan, en vaak in Nangarhar, zijn komen hervestigen. Het is zeer merkwaardig dat een zogezegde inwoner van dergelijke regio geen besef heeft van het (eerdere) verblijf van miljoenen Afghanen (waaronder velen uit Hesarak) in Pakistan, van het feit dat velen zijn teruggekeerd, noch van het bestaan van druk grensverkeer tussen Afghanistan en Pakistan.

Dat u niet bereid bent gebleken om met de asielinstanties mee te werken, blijkt tot slot ook wanneer u beweert geen contact te hebben met uw familie. Nu eens zegt u dat de gsm-netwerken daar niet functioneren, dan weer beweert u dat niemand daar een gsm heeft, waarna u aangeeft dat uw familie wel een gsm heeft maar dat men naar een ander dorp moet om ontvangst te hebben (CGVS, p.5). U zegt elders dat daar sedert uw geboorte geen gsm-verkeer mogelijk is, vervolgens zegt u dat dit zo is sedert negen jaar (CGVS, p.6), om iets later te zeggen dat de telefoonmasten functioneren maar niet evengoed als vroeger (CGVS, p.9). Uit uw relaas blijkt aldus dat u steeds wijzigende verklaringen aflegt met betrekking tot het al dan niet bestaan van telefonieverkeer in uw regio van herkomst, wat opnieuw aantoont dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Hesarak.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Hesarak gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Hesarak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond

van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 18 februari 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.16).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara en vaccinatiekaart kunnen uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze documenten uw bedrieglijk bevonden minderjarigheid dienen aan te tonen (CGVS, p.3), wat bevestigt dat dit geen geloofwaardige stukken zijn. Tot slot wijst het CGVS op de objectieve informatie in het dossier, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker benadrukt dat hij zich nooit onterecht als minderjarige heeft voorgedaan en preciseert dat hij zich voor zijn leeftijd baseert op zijn taskara en op wat zijn moeder hem daarover gezegd heeft.

Waar hem in de bestreden beslissing verweten wordt niet duidelijk te zijn geweest over de internationale bescherming die hij in Frankrijk zou hebben ingediend, verduidelijkt verzoeker dat hij er enkel zijn vingerafdrukken diende te geven en dat hij daarna wandelen werd gestuurd. Hij stelt dat hij dit bedoelde met een 'negatieve beslissing' en benadrukt nooit een asielaanvraag te hebben ingediend.

Wat betreft de vaststellingen inzake zijn gebrekkige geografische kennis, merkt verzoeker op dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft en ook niet van de provincie Kaboel afkomstig is. Het is volgens hem dan ook niet vreemd dat hij bijvoorbeeld niet weet dat Surobi een district is dat tot de provincie Kaboel behoort.

Verder geeft verzoeker aan dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld, wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de Amerikanen Lajigar binnenvielen en dat daarbij een jongen, B., om het leven kwam. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal valt over het feit dat hij niet op de hoogte zou zijn van het beroep van de vader van B. en licht toe dat hij op dat ogenblik nog een kind was en dat het duidelijk is dat hij wel degelijk over deze gebeurtenissen heeft gehoord. Verzoeker stelt dat van hem een onredelijke encyclopedische kennis wordt verwacht.

Voorts geeft verzoeker aan dat hij enkel informatie kon geven over meisjesscholen in zijn eigen dorp Lajigar. Hij wijst erop dat Hesarak erg groot is en dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zich klaarblijkelijk enkel gefocust heeft op de vragen waarop hij niet kon antwoorden en een groot deel van het gehoor gewoonweg naast zich neerlegt.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Onder verwijzing van het rapport "*Forced back into danger*" van Amnesty International van oktober 2017 zet verzoeker uiteen dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Hij citeert uit voormeld rapport en stelt dat Afghanistan steeds onveiliger wordt. Hij geeft aan dat Afghanistan niet alleen geteisterd wordt door terroristisch geweld, maar dat er ook een humanitaire crisis heerst.

Daarnaast wijst verzoeker op zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Hij licht toe dat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en het gevaar loopt op vervolging. Verzoeker verwijst hiervoor naar en citeert uit voormeld rapport van Amnesty International.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het rapport "*Forced back into danger*" van Amnesty International van oktober 2017 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is in deze mate niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Lajigar in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar. Verzoeker stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst gedwongen gerekruteerd zal worden door de taliban.

In casu betwist de commissaris-generaal de herkomst van verzoeker uit het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van belang is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn werkelijke regio van herkomst aannemelijk maakt wanneer deze streek de plaats is waar hij de bron van zijn vrees situeert.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn werkelijke herkomst en verblijfssituatie moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn land en regio van herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker om internationale bescherming. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker om internationale bescherming verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

In casu legt verzoeker ter staving van zijn relaas een kopie neer van zijn *taskara* (Afghaanse identiteitskaart) en van zijn vaccinatiekaart.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde weigeren wanneer deze op het vlak van authenticiteit onvoldoende garanties bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vooreerst wijst de Raad erop dat de neergelegde *taskara* en vaccinatiekaart loutere kopieën betreffen waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden gehecht daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd. Verzoeker verklaarde immers bij aankomst zestien jaar en vijf maanden oud te zijn, terwijl dit na medisch onderzoek niet aannemelijk blijkt. Dit onderzoek toont aan dat een leeftijd van 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is (administratief dossier (hierna: adm. doss., stuk 14, Beslissing Dienst Voogdij van 23 april 2018). Verzoeker geeft in het eerste middel aan dat hij zich nooit ten onrechte als minderjarige wilde voordoen en dat hij zich gebaseerd heeft op zijn *taskara* en op wat zijn moeder heeft gezegd over zijn leeftijd. Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. In de mate dat aangenomen kan worden dat iemand uit Afghanistan zijn exacte leeftijd niet weet, aangezien dit daar vaak niet geregistreerd wordt, kan men toch in veel gevallen een goede schatting van de leeftijd geven. Het verschil van maar liefst zes jaar tussen de door verzoeker aangegeven leeftijd en de leeftijd op basis van het medisch onderzoek is echter te groot, ook voor iemand uit Afghanistan. Het kan ook niet verschoond worden door de verklaring dat hij zich baseerde op wat zijn moeder hem zei over zijn leeftijd. Dat verzoeker zijn *taskara* en vaccinatiekaart aanwendt om zijn bedrieglijk bevonden minderjarigheid aan te tonen, bevestigt dat dit geen geloofwaardig stuk is en ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van verzoekers *taskara* en vaccinatiekaart, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Aangezien verzoeker verklaart te zijn geboren in het dorp Lajigar in district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, en daar heel zijn leven te hebben gewoond tot zijn vlucht uit Afghanistan, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat hij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België. Ook al wordt van hem niet verwacht dat hij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder van zijn beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden om zijn herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die hem konden toelaten zijn bekendheid aan te tonen met zijn streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Zijn kennis is echter ontoereikend.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op verzoekers gebrekkige geografische kennis van de onmiddellijke omgeving van zijn voorgehouden geboortedorp. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelt u dat de districten Azra, Surobi en Sherzad naast Hesarak gelegen zijn. Dat Surobi een district is dat tot de provincie Kabul behoort, weet u echter niet (CGVS, p.14). U weet dat Azra tot de provincie Logar behoort maar kent vreemd genoeg geen enkel ander district van Logar (CGVS, p.14). De naam Pul-i Alam, nochtans de hoofdstad van Logar, hoort u schijnbaar voor het eerst (CGVS, p.14). De tot de provincie Laghman behorende districten Qarghayi, op zeer nabije afstand van Hesarak, en Alingar, wat verder maar nog steeds aan Nangarhar grenzend, zijn u ook niet bekend (CGVS, p.14). Meherlam, de hoofdstad van de provincie Laghman, kent u al evenmin (CGVS, p.14) en hetzelfde geldt voor Asadabad, de hoofdstad van de eveneens aan Nangarhar grenzende provincie Kunar (CGVS, p.14). Het district Alikhel (of Jaji), dat tot de provincie Paktya behoort, zegt u ook niets (CGVS, p.19), hoewel het op zeer nabije afstand van Hesarak gelegen is. De provincie Paktya kan u overigens geenszins situeren (CGVS, p.23), wat merkwaardig is daar Paktya in een recent verleden, toen het district Azra nog tot Paktya behoorde, aan uw beweerd district Hesarak grensde. Ook op de vraag of u nog andere provincies in de oostelijke regio van Afghanistan kent, antwoordt u dat u die niet kent (CGVS, p.15). Dit alles is zeer merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij uw beweerd herkomst uit Hesarak. Gevraagd via welke districten de mensen van Hesarak naar Jalalabad reizen, de economische motor van de provincie, zegt u dit niet te weten. U kan enkel herhalen dat Sherzad daar ligt (CGVS, p.15), terwijl de info aangeeft dat wie naar Jalalabad gaat, ook de districten Khogyani en Surkhrod passeert. Sultan Pur, het districtscentrum van Surkhrod, kent u overigens niet (CGVS, p.15). Zelfs als het CGVS u de vraag stelt of u andere districten van uw eigen provincie Nangarhar kent, zegt u behalve Sherzad en Shinwar geen districten bij naam te kennen (CGVS, p.15, 16) en verklaart u dat u op school wel leerde dat Nangarhar tweeëntwintig districten telt (CGVS, p.15). Dat u dergelijke informatie heeft maar anderzijds geen namen van districten van uw provincie kan noemen, is zeer merkwaardig. Voorts zegt u niet te weten of de grens met Pakistan al dan niet veraf gelegen is (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat een inwoner van de grensregio daar geen informatie zou over hebben, en ook nog nooit zou hebben gehoord van bijvoorbeeld Kurram Agency (CGVS, p.18), de naam van de regio aan de andere kant van de landsgrens.”

Verzoeker wijst er in het eerste middel op dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft en ook niet van de provincie Kaboel afkomstig is. Hij acht het dan ook niet vreemd dat hij niet weet dat Surobi een district is dat tot deze provincie behoort. De Raad benadrukt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische aspecten van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Aldus dient verzoeker de regio waar hij zijn hele leven heeft gewoond en waar hij zes jaar schoolliep grondig te kunnen toelichten. Verzoeker verklaarde overigens zelf, niettegenstaande hij zijn dorp nooit verlaten zou hebben, dat Surobi naast Hesarak gelegen is (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Van verzoeker mag en kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eveneens wist dat Surobi een district is dat tot de provincie Kaboel behoort. De Raad stelt vast dat voornoemde flagrante onwetendheden verzoekers herkomst uit de door hem opgegeven regio volledig

loochenen. Het is niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld terwijl hij wel op andere punten op theoretische wijze kon antwoorden, bijvoorbeeld dat Nangarhar 22 districten telt. Dit ondergraaft verder verzoekers herkomst. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in zijn dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoekers kennis over bepaalde incidenten die in Lajigar gebeurden, slechts oppervlakkig is. Desbetreffend wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt vastgesteld:

“Zo verklaart u dat de Amerikanen Lajigar zeven jaar geleden binnenvielen en daarbij een jongen uit het dorp, B. (...) genaamd, doodden. Gevraagd naar het beroep van diens vader, zegt u dat het waarschijnlijk een landbouwer betreft (CGVS, p.19). Uit de info blijkt echter dat de vader van B. (...) militair was bij het Afghaanse leger en eveneens gedood werd bij deze Amerikaanse raid. Waarom de Amerikanen naar Lajigar kwamen, kan u overigens niet verduidelijken (CGVS, p.17). Verder toont de informatie aan dat de inwoners van het district na dit incident de straat opgingen en dat het daarbij tot een confrontatie kwam met de Afghaanse ordediensten. Het is opmerkelijk dat het u niet bekend is dat daarbij opnieuw één dode viel (en een viertal gewonden). U zegt enkel weet te hebben van twee personen die gewond geraakten (CGVS, p.16). U haalt nog een tweede incident aan en stelt dat Qari Yunus, eveneens een inwoner van Lajigar, op brutale manier werd gearresteerd door de Amerikanen. Echter kan u opnieuw in het geheel niet verduidelijken waarom zij deze persoon zouden hebben gevisieerd (CGVS, p.17). Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat u over dergelijke zaken toch een begin aan informatie zou hebben indien u daadwerkelijk steeds in dit dorp zou hebben gewoond.”

Verzoeker weet niet te overtuigen waar hij in het eerste middel betoogt niet alle details te kennen over het incident waarbij een jongen uit zijn dorp om het leven kwam omdat hij toen nog maar een kind was. Zo verzoeker daadwerkelijk steeds in dit dorp zou hebben gewoond, mag van hem, ongeacht zijn leeftijd op het moment van de feiten, een gedegen kennis worden verwacht van bepalende gebeurtenissen die zich in zijn regio van herkomst hebben voorgedaan, en minstens dat hij op de hoogte is van het feit dat er niet enkel gewonden vielen bij de protesten in zijn dorp, maar ook een dode, *quod non in casu* (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Daarnaast ondermijnt de vaststelling dat verzoeker geen weet had van de onderwijskansen voor meisjes in Hesarak verder het geloof in zijn beweerde herkomst uit dit district. Verzoeker tracht dit te vergoelijken door erop te wijzen dat Hesarak erg groot is en dat hij zijn dorp nooit verlaten heeft, doch weet andermaal niet te overtuigen. Verzoeker verklaarde duidelijk dat er in zijn district geen scholen zijn voor meisjes en dat de taliban zelfs verbieden dat meisjes daar naar school gaan (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), terwijl uit informatie in het administratief dossier blijkt dat de bevolking van Hesarak een meer liberale visie heeft op onderwijs voor meisjes, dat er altijd meisjesscholen geweest zijn en dat dit nog altijd het geval is. De taliban zouden in Hesarak zelfs hebben ingestemd met de aanstelling van vrouwelijke leerkrachten (adm. doss., stuk 17, map met ‘Landeninformatie’, Landinfo “Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”, 13 oktober 2016, p. 17).

Bovendien gaat verzoeker er in zijn verzoekschrift volledig aan voorbij dat de commissaris-generaal, naast zijn zeer beperkte geografische kennis, zijn onwetendheid omtrent het bestaan van meisjesscholen in zijn voorgehouden district en zijn oppervlakkige kennis over veiligheidsincidenten die zich aldaar hebben voorgedaan, eveneens andere pertinente elementen heeft meegenomen in zijn beoordeling, zoals zijn beperkte kennis van aardbevindingen, overstromingen en migratiebewegingen tussen zijn regio en Pakistan. De bestreden beslissing wijst op goede gronden op het volgende:

“Voorts gevraagd of u zich een aardbeving kan herinneren, zegt u in eerste instantie dat zoiets daar niet gebeurt, hoewel u in tweede instantie zegt dat het dan “alleszins geen twee seconden” kan hebben geduurd. Dit is opnieuw in strijd met de bij het administratief dossier gevoegde informatie, waaruit bijvoorbeeld blijkt dat Hesarak en het aangrenzende Sherzad op 16 april 2009 door twee vrij krachtige aardbevingen werden getroffen, waarbij toch 22 mensen het leven lieten en de huizen van 650 families werden vernield. Hoewel dit al enige tijd geleden is, mag toch worden verwacht dat u zich dergelijke natuurramp herinnert. Ook de zware aardbeving van november 2015, die veel schade aanrichtte in onder meer Nangarhar, is u klaarblijkelijk onbekend.

Eveneens opmerkelijk is dat u, die zich toch vooral zou hebben bezig gehouden met landbouw en het voederen van het vee, geen weet heeft van de overstromingen die Sarando, Nawar maar ook uw dorp Lajigar in september 2011 zwaar troffen. De informatie toont aan dat daarbij 435 huizen, grote

oppervlakten landbouwgrond en 35 kilometer waterkanalen werden vernield, alsook 200 dieren omkwamen. Dat dit geen belletje doet rinkelen, ook niet als u met deze informatie wordt geconfronteerd (CGVS, p.23, 24), lijkt te bevestigen dat u daar niet heeft gewoond.

Voorts blijkt u niet op de hoogte van de (historische) migratiebewegingen tussen uw regio en Pakistan. Zo is het u niet bekend dat veel inwoners van de provincie Nangarhar om economische redenen naar Pakistan trekken en daar werken (CGVS, p.18). Ook als u geconfronteerd wordt met informatie waaruit blijkt dat uw regio ooit een ware exodus kende en op een gegeven moment bijna de helft van de bevolking van Hesarak (160.00 personen op een totaal van 360.00 personen) in Pakistan woonde, zegt u dat zulks u niet bekend is (CGVS, p.18). Het CGVS voegde aan het dossier ook informatie toe die dateert van 1998, en die aangeeft dat op dat moment in het subdorp Ghondai Qalay, waarvan u afkomstig zou zijn, 55 personen woonden, terwijl 75 dorpingen waren verhuisd (70 van hen naar Pakistan, 5 van hen verbleven elders in Afghanistan als IDP). Dit valt niet te rijmen met uw verklaring als zou u zich niet bewust zijn van het feit dat mensen van uw regio ooit naar het buitenland verhuisden (CGVS, p.18). Hoewel dit uiteraard betrekking heeft op het verleden, kan aangenomen worden dat tijdens gesprekken met dorpingen dergelijke zaken toch eens ter sprake zouden zijn gekomen. Verder verklaart u ook geenszins op de hoogte te zijn van het fenomeen van de terugkeerders uit Pakistan (CGVS, p.18), terwijl de informatie toch aangeeft dat miljoenen Afghaanse vluchtelingen zich de voorbije jaren in Afghanistan, en vaak in Nangarhar, zijn komen hervestigen. Het is zeer merkwaardig dat een zogezegde inwoner van dergelijke regio geen besef heeft van het (eerdere) verblijf van miljoenen Afghanen (waaronder velen uit Hesarak) in Pakistan, van het feit dat velen zijn teruggekeerd, noch van het bestaan van druk grensverkeer tussen Afghanistan en Pakistan."

Deze pertinente motieven, die allen grondslag vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker steeds wijzigende verklaringen aflegde met betrekking tot het al dan niet bestaan van telefonieverkeer in zijn regio van herkomst. Desbetreffend wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende vastgesteld:

"Dat u niet bereid bent gebleken om met de asielinstanties mee te werken, blijkt tot slot ook wanneer u beweert geen contact te hebben met uw familie. Nu eens zegt u dat de gsm-netwerken daar niet functioneren, dan weer beweert u dat niemand daar een gsm heeft, waarna u aangeeft dat uw familie wel een gsm heeft maar dat men naar een ander dorp moet om ontvangst te hebben (CGVS, p.5). U zegt elders dat daar sedert uw geboorte geen gsm-verkeer mogelijk is, vervolgens zegt u dat dit zo is sedert negen jaar (CGVS, p.6), om iets later te zeggen dat de telefoonmasten functioneren maar niet evengoed als vroeger (CGVS, p.9). Uit uw relaas blijkt aldus dat u steeds wijzigende verklaringen aflegt met betrekking tot het al dan niet bestaan van telefonieverkeer in uw regio van herkomst, wat opnieuw aantoonde dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst uit Hesarak."

Ook op deze pertinente vaststelling, die deugdelijk is en grondslag vindt in het administratief dossier, gaat verzoeker in zijn verzoekschrift niet in, zodat ze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op al het voorgaande kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit deze regio leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om te worden gevisieerd omwille van zijn vermeende 'verwestering'. Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat hij, zoals hij beweert, 'al jaren' in Europa is. Verzoeker verklaarde in jauza van 1396 (mei/juni 2017) Afghanistan te hebben verlaten en België te zijn binnengekomen op 24 maart 2018 (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10; stuk 15, bijlage 26). Verder brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa sinds mei/juni 2017 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Loutere beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen in dezen niet volstaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Waar verzoeker in het tweede middel wijst op het risico voor mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet door een vermeend gebrek aan humanitaire hulp in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanhaalt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een specifiek risico loopt om in mensonwaardige (humanitaire) omstandigheden terecht te komen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Lajigar in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in het tweede middel nog verwijst naar het rapport "*Forced back into danger*" van Amnesty International van oktober 2017 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, dient te worden herhaald dat de commissaris-generaal op basis van pertinente elementen tot de vaststelling is gekomen dat hij zijn beweerd verblijf in het dorp Lajigar in district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien niet betwist wordt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is, is een verwijzing naar deze informatie niet dienstig.

Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN